

Единъ прилеженъ градинарь отгледвалъ всички растения въ градината. Той старателно поливалъ градината, когато нѣмало дъждъ. Често прѣкопавалъ цвѣтята, чистелъ земята отъ плевелитѣ и така градината ставала възприемчива за Божията благословия—дъждътъ.

Като обикаляли изъ градината и като разглеждали всичко, бащата рекълъ на сина си:

„Тази градина прилича на човѣшкия животъ. Веселитѣ цвѣта на градината и зеленитѣ дрѣвчета сѣ добритѣ работи на хората. А градинарътъ, който отглежда градината, е доброто желание на хората да вършатъ сѣ добри работи.“

Прѣведе М. Б. К.

11. За най-добрата работа.

Единъ селянинъ лежалъ на постелката си и постоянно мислилъ; даже главата го заболѣла.

— За какво мислишъ? го попитала жена му.

— Коя е най-добрата работа? Ето за какво мисля, отговорилъ селянинътъ.

— Сега най-добрата работа е сѣме да се сѣе, отговорила жена му.

— А нѣма ли по-добра работа отъ сѣянето? запиталъ селянинътъ, па се обърналъ на другата страна и пакъ почналъ да мисли. Минало се много врѣме.

Сега най-добрата работа е трѣва да се коси, сѣно да се суши, казала жената.

— А нѣма ли по-добра работа отъ косенето. Пакъ се замислилъ. Така все лежалъ и мислилъ,